

בית משפט השלום בהרצליה

תא"מ 16-08-1564 לב נ' לוגה בע"מ

תיק חיצוני:

בפני כבוד הרשם הבכיר צחי אלמוג

אופיר לב

התובע

נגד

לוגה בע"מ

הנתבעת

פסק דין

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

תביעה לפי סעיף א' לחוק התקשורת (בזק ושירותים), תשמ"ב - 1982 (להלן - החוק) בגין הודעת דוא"ל אחת ששלחה הנתבעת לתובע.

התובע טוען כי ביום 9/12/15 בשעה 17:23 קיבל מהנתבעת דואר אלקטרוני בניגוד להסכמתו.

הנתבעת טוענת כי אינה עורכת פרסום אינטרנטי, וכי האירוע המתואר בכתב התביעה היה אירוע חד פעמי, אשר בו שוגרה הודעה ללקוחות החברה. כתובת הדוא"ל של התובע נשתמרה במחשבי החברה לאחר שהוא זה שמסר לה אותה עוד בשנת 2011 עת התעניין התובע אצל החברה בתכשיט.

כל הכתובות שבמערכת הן כאלה שהוזנו אליה ואליהן נשלחה אותה הודעה בהסכמת הנמענים. שיגור ההודעה ללקוחות החברה גרם לשמחה מרובה אצל הלקוחות. התובע מנגד, שלא אירע לו מאום, לא הפסיד מאום ולא ניזוק כמלוא הנימה מצא לנכון להתעמר בחברה ולנצל את הטעות תמימה והחד פעמית שלה. עוד היא טוענת כי לא הייתה כוונה להרע לתובע ומיד לאחר שהסב תשומת ליבה של החברה נמחקו פרטיו ממחשביה.

עד כאן הטענות ומכאן להכרעה.

הצדדים הסכימו כי בית המשפט יכריע בתובענה על סמך כתבי הטענות וסיכום קצר בכתב.

סעיף 30א(ב) לחוק קובע כי הסכמתו של הנמען לקבלת דברי פרסומת צריכה להיות בכתב ובהסכמה מראש.

בית משפט השלום בהרצליה

תא"מ 16-08-1564 לב נ' לוגה בע"מ

תיק חיצוני:

1 במעמד הדיון הציג נציג הנתבעת מסמך וממנו עולה כי התובע התקשר עם הנתבעת במהלך שנת
2 2011 במטרה לקבל הצעת מחיר, אולם מסמך זה לא צורף לכתב ההגנה. הן במעמד הדיון והן
3 במסגרת הסיכומים התנגד התובע להצגת המסמך, מאחר והוא לא צורף לכתב ההגנה כמצוות
4 התקנות בסדר דין מהיר.

5
6 הכלל הוא שאין מקום להפתיע בעל דין במהלך הדיון עם מסמכים וראיות שלא גולו בשלב המקדמי.
7 כפי שעולה מהמסמך אותו הציגה הנתבעת מדובר במסמך שלא הייתה כל מניעה להגישו לביהמ"ש
8 ולהעבירו לצד שכנגד. אכן, עם הצגת המסמך אישר התובע כי התקשר בשנת 2011 עם הנתבעת ואכן
9 ביקש לקבל את הצעת המחיר עבור התכשיט, אך טען כי הדבר לא מהווה אישור לקבלת דבר
10 פרסומת. התובע אכן הצהיר לפרוטוקול כי "כל מה שהוא אומר שמה שאני מבין מהמסמך שעכשיו
11 צירף, שהתקשרתי בשנת 2011 וביקשתי הצעת מחיר, זה כל השיחה. ייתכן שאכן התקשרתי ל-3-4
12 מקומות וביקשתי הצעת מחיר שאכן רכשתי. קיבלתי הצעה, לקחתי את ההצעה הכי זולה, רכשתי,
13 וזה לא אישור לקבלת פרסומת וזה לא עומד ברף."

14
15 דברים אלו של התובע מקובלים עליי, לאמור: כי אין מקום להגיש את המסמך כראיה, אם לא גולה
16 בשלב המקדמי, כפי שקובעות תקנות סדר הדין, וכי אין ללמוד מבקשתו לקבל הצעת מחיר משום
17 הסכמה לקבל דברי פרסומת.

18
19 אין מחלוקת ואין צורך להכביר מילים כי ההודעה שנשלחה לתובע הינה דבר פרסומת שכן יש בה
20 עידוד לרכוש תכשיטים ובכך לעודד את רכישת המוצר או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת.
21 ההודעה גם לא כללה את המילה "פרסומת" כנדרש בחוק.

22
23 אולם, אחד התנאים להטלת אחריות של המפרסם, לפי החוק, היא כי דבר הפרסומת שוגר ביודעין
24 (סעיף 30א(1)). החוק קובע כי דבר פרסומת שנשלח בניגוד להוראות הדין, חזקה על המפרסם כי
25 עשה כן ביודעין והנטל לסתור חזקה זו הוא על המפרסם. אלא שאף אם אצא מנקודת מוצא כי
26 החזקה לא נסתרה, איני סבור כי יש מקום לחייב את הנתבעת בפיצוי במקרה זה.

27
28 החוק קובע כי גם אם שוגר דבר פרסומת ביודעין פסיקת הפיצוי אינה חובה כי אם מסורה לשיקול
29 דעתו של בית המשפט. התובע טוען כי למעשה על בית המשפט חובה לעשות שימוש בסמכותו והוא
30 חייב לפסוק פיצוי. אין בידי לקבל טענה אבסורדית זו: לא יעלה על הדעת כי בית המשפט יעוקר
31 מסמכותו להפעיל שיקול דעת כאשר החוק מקנה לו סמכות כזו במפורש. זוהי ליבת העבודה
32 השיפוטית. אילו סבור היה המחוקק כי אין המדובר בהפעלת שיקול דעת, הרי שיכול היה המחוקק
33 להשמיט את המילה "רשאי" ותחת זאת לרשום "יפסוק", כאשר שיקול הדעת יצטמצם במקרה זה
34 לגובה הפיצוי. מאחר וחזקה כי אין המחוקק משחית מילותיו לריק, הרי שלשון החוק קובעת כי

בית משפט השלום בהרצליה

תא"מ 16-08-1564 לב נ' לוגה בע"מ

תיק חיצוני:

1 הסמכות לפסוק פיצוי היא סמכות שבשיקול דעת בית המשפט, כאשר בהחלט ייתכנו מקרים שבהם
2 אין מקום לפסוק פיצוי. הדברים נאמרו כבר מימים ימימה:

3
4 "לו סבר המחוקק כי המונח "רשאי" משמעו "חייב" כי אז היה עושה
5 שימוש במילה זו באופן מפורש. לא ניתן ליצוק להוראות החוק את מה שאין
6 בהן וחזקה על המחוקק שאין הוא משחית מילותיו לריק (ע"א 422/78 סלמון
7 נ' תאגיד לפי חוק פיצויים לנפגע תאונות דרכים, פ"ד ל"ג(2) – 701, 703).

8
9 ראו גם: א' ברק, פרשנות החקיקה תשנ"ג 599-595.

10
11 ודוק: סמכות זו, המעניקה לבית המשפט רשות לפסוק פיצוי ולא מחייבת אותו לעשות כן, מצויה
12 בסעיף קטן י' לחוק המתחיל במילים "שוגר דבר פרסומת ביודעין בניגוד להוראות סעיף זה...",
13 משמע, שהמחוקק סבר שאף כאשר מדובר במקרה שבו המפרסם פעל בניגוד לחוק וביודעין, עדיין
14 אין בית המשפט חייב להטיל עליו תשלום פיצויים לדוגמה.

15
16 והנה אך לאחרונה נפסק ברתק (ת"א) 43995-11-16 אוהד צוויק נ' לאומי קארד בע"מ, העוסק בחוק
17 התקשורת עצמו כי,

18
19 "אין מחלוקת על כך, שהמחוקק לא חייב את בית המשפט בפסיקת הפיצוי
20 אלא הותיר זאת לשיקול דעתו. במקרים המתאימים בית משפט רשאי שלא
21 לפסוק פיצוי אם הוא מגיע למסקנה שאין הצדקה לפסיקת הפיצוי
22 כמבוקש."

23
24
25 בת"ק 12032-10-15 פרידמן נ' לאה דוקס בע"מ, פירט בית המשפט את השיקולים המנחים
26 שבהתקיימם עשוי בית המשפט להגיע למסקנה כי אין להשית פיצוי על המפרסם:

27
28 "מעבר לכך, בית המשפט אינו חייב לפסוק פיצוי. הוא רשאי לעשות כן. סעיף
29 30(א)(י)(3) מונה את השיקולים שיש לשקול בבוא בית המשפט לפסוק את
30 גובה הפיצויים. שיקולים אלה יפים גם בעיניי לשאלה האם כלל ראוי לפסוק
31 פיצויים בתביעה על פי חוק התקשורת. הסעיף שלעיל מונה שלושה נתונים
32 בהם יש להתחשב. הראשון בהם הינו אכיפת החוק והרתעה מפני הפרתו,
33 השני הינו עידוד הנמען למימוש זכויותיו, והשלישי הינו היקף ההפרה. אף
34 אם הייתי יוצאת מתוך נקודת הנחה כי אכן שוגר דבר פרסומת ביודעין ולא

בית משפט השלום בהרצליה

תא"מ 16-08-1564 לב נ' לוגה בע"מ

תיק חיצוני:

1 בשגגה, הרי שמדובר במקרה שבו כל אחד מהנתונים בהם יש להתחשב לא
2 מתקיים. הנתון הראשון בדבר הצורך בהפצת החוק והרתעה מפני הפרתו לא
3 מתקיים כלל ועיקר, מדובר בתביעה היחידה כנגד הנתבעת, והתרשמתי כי זו
4 מקפידה לקיים את הוראות החוק ולא מפרה אותו. באשר להיקף ההפרה,
5 מעבר לעובדה שמדובר בתביעה היחידה שהוגשה כנגד הנתבעת, מדובר
6 בשתי הודעות בודדות, שני מסרונים, שלמעשה ניתן לראותם כמסרון אחד,
7 שנשלחו באותה דקה עצמה... באשר לעידוד הנמען למימוש זכויותיו, הרי
8 שאף שאלה זו נגזרת מיתר הנתונים בהם יש להתחשב. איני סבורה כי מסרון
9 חד ואפילו שניים אשר נשלחים בנסיבות בהן נשלחו המסרונים שקיבל
10 התובע, יש בהם כדי להביא אדם לתבוע בבית המשפט".

11
12 בקשת רשות ערעור שהוגשה על פסק הדין הנ"ל נדחתה (רתק (ת"א) 63709-12-16 שלומי פרידמן נ'
13 לאה דוקס בע"מ) והחשוב לענייננו הוא שבית המשפט המחוזי לא התערב בקביעת בית המשפט
14 קמא ולפיה השיקולים הקבועים בחוק לקביעת הפיצוי יכולים להוות שיקולים מנחים גם בשאלה
15 האם בכלל יש מקום לפסוק פיצוי.

16
17 העולה מדברים אלו היא כי לבית המשפט שיקול דעת אם לפסוק פיצוי או לא והכל בהתקיים
18 הנסיבות המתאימות ובזיקה לתכלית החוק.

19
20 יש לבחון איפוא את הדברים על רק נסיבותיו של תיק זה.

21
22 בכתב ההגנה טענה הנתבעת כי מדובר במקרה חד פעמי שבו נשלח לתובע דוא"ל פרסומי, אולם זאת
23 על סמך קשר שיצר בעבר ובו השאיר את כתובת הדוא"ל שלו לשם יצירת קשר וקבלת הצעה. עוד
24 נטען כי מדור בעסק משפחתי וקטן הפונה לקהל לקוחות מוגדר ואינו עוסק בשיווק המוני.

25
26 התובע פנה ביום 17.12.15 לנתבעת הכולל דרישה להסרה ולפיצוי. התובע טרח לפרט היטב באותו
27 מכתב את הוראות החוק ואת האיסורים הכלולים בו.

28
29 ביום 20.12.15 התייחסה הנתבעת לטענות התובע והוסיפה כי הסירה מייד את כתובתו מרשימותיה
30 ואף התנצלה אם היתה אי הבנה.

31
32 ביום 28.12.15 התובע דרש לראות את הסכמתו לקבלת דברי פרסומת וכתב כי יגיש תביעה אם לא
33 יקבלה.

בית משפט השלום בהרצליה

תא"מ 16-08-1564 לב נ' לוגה בע"מ

תיק חיצוני:

1 ביום 31.12.15 השיבה הנתבעת כי לשיטתה היתה הסכמה כזו בשיחת טלפון קודמת אך הוסיפה:
2 ".... מעבר לכך, דרישתך שלא לקבל דיוור מאתנו הינה הראשונה והיחידה ומייד עם קבלת דרישה
3 זו, והיות והיותנו שומרי חוק- התחייבנו לכבד אותה ועודנו מתחייבים. אנו רואים את הניסיון הציני
4 להפיק רווחים מחברות קטנות שכמותנו כדבר פסול ולא מכובד. בכל זאת נאחל לך הצלחה ונברך
5 אותך בברכת שנה אזרחית טובה."

6
7 אך התובע לא הרפה ובו ביום, 31.12.15, השיב כי אם לא תציג לו הנתבעת את הסכמתו ימשיך
8 בהליכים. ואכן, כך עשה.

9
10 אין צורך להכנס כאן לשאלה האם היתה הסכמה למשלוח דברי פרסומת אם לאו או אם הושמטה
11 המילה "פרסומת". העיקר לדידי הוא כי הנתבעת פעלה מייד באופן סביר והגון והסירה מיד את שם
12 התובע מהרשימות. ודוק: אין המדובר במקרה שבו כתובתו הגיעה אליה יש מאין או שהיא רכשה
13 "בנק כתובות" לשם הפצת מסרים מסחריים ושמו היה אחד מיני רבים. התובע עצמו מודה כי מסר
14 את כתובת המייל שלו. בנסיבות אלו יש להעיד על תום ליבה של הנתבעת ולא התרשמתי כי היא
15 עוסקת בשיווק המוני ובהפצת דואר פרסומי זולת ללקוחותיה.

16
17 אני סבור כי חליפת ההתכתבויות המובאת לעיל, ובייחוד תשובותיה של הנתבעת מלמדים כי היא
18 לקחה לתשומת ליבה ברצינות את בקשת התובע ואכן הסירה את שמו מרשימותיה וזאת בהזדמנות
19 הראשונה, מיד לאחר הדרישה הראשונה, ולאור ההוראות המפורשות של החוק אותן טרח התובעת
20 לצטט במכתבו.

21
22 בכך לדעתי השיג החוק את מטרתו אצל הנתבעת, קרי הרתעה מפני משלוח דואר פרסומי ללא
23 הסכמה. ואכן, הנתבעת לא שלחה יותר דברי פרסומת לתובע. לא למותר לציין כי התובע השאיר
24 את כתובתו אצל הנתבעת בשנת 2011 וההודעה היחידה שנשלחה אליו היתה בשנת 2015 ותו לא !!!
25
26 ברת"ק פרידמן, לעיל, לא התערב בית המשפט המחוזי בפסק דינה של הערכאה קמא ואף קבע כי:

27
28 "....משלוח הודעה חד פעמית בנסיבות העובדתיות שהוכחו, לא היווה כל
29 טרדה המצדיקה פיצוי לפי חוק התקשורת.... במקרה דנן, נקבע כי
30 המסרון האחד, שנשלח בטעות פעמיים בתוך דקה אינו עונה להגדרת
31 "ביודעין" ואף לא היה מקום לפסוק פיצוי לפי התכליות שנכתבו בסעיף
32 30 (י) (3) לחוק התקשורת ולפיכך לא נפסק פיצוי".

בית משפט השלום בהרצליה

תא"מ 16-08-1564 לב נ' לוגה בע"מ

תיק חיצוני:

1 נסיבות המקרה שבפניי דומות גם הן: מדובר בהודעה אחת ויחידה שנשלחה כארבע שנים לאחר
2 שהתובע מסר את כתובת הדוא"ל שלו לנתבעת. הנתבעת לא הטרידה אותו מעולם זולת הודעה זו,
3 אם בכלל ניתן לקרוא לכך הטרדה, ומיד כאשר פנה אליה, נענתה והסירה אותו מהרשימות. בכך
4 לדעתי הורתעה הנתבעת די והותר ואין מקום לחייבה בפיצוי נוסף בהליך זה. ראוי היה לתובע
5 להסתפק בתשובת הנתבעת כאשר הפנים צריכות להיות לשלום ולא למלחמה כפי שנוסח מכתב
6 הדרישה; לא היה מקום לרוץ לבית המשפט על הודעה בודדת אשר הנתבעת התנצלה לגביה במאור
7 פנים ובסבר פנים יפות. על כך נאמר, מודה ועוזב – ירוחם.

8
9 לאור כל האמור לעיל אני דוחה את התביעה ומחייב את התובע לשלם לנתבעת הוצאות משפט בסך
10 2,000 ₪ בתוך 30 יום.

11
12
13
14 ניתן היום, י"א תמוז תשע"ז, 05 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

15

16 צחי אלמוג, רשם בכיר